

ITA

BÜLTEN BULLETIN

**INFO-TÜRK AJANSI
INFO-TÜRK AGENCY
AGENTSCHAP INFO-TÜRK
AGENCE INFO TÜRK
INFO-TÜRK AGENTUR**

TURKS COLLECTIEF VOOR UITGAVE EN VERSPREIDING
CHARLES M, WISER PLEIN 13 - 2 1040 BRUSSEL
TELEFOON (32-2) 230 34 72 WET DEPOT, 2198
REKENING VAN INFO-TURK BBL 310-0148714-02

maandblad
april 1981
nederlands 17
jaarabonnement
Benelux 350 BF
Elders 400 BF

Publicatie van onze artikels
toegelaten met de vermelding
Agentschap Info-Turk

LATEN WE DE KETENS VAN 1 MEI DOORBREKEN

BRUSSEL (ITA) - In een communiqué vestigt de belgische Commissie voor de Verdediging van de Rechten van de Mens in Turkije, die politieke en syndicale personaliteiten, vertegenwoordigers van de grote belgische publieke opinie - stromingen groepeert, de aandacht op het feit dat de junta die het heft in handen heeft, op 18 mei overging tot het verwijderen van 1 mei van de lijst van feestdagen.

De Commissie herinnert eraan dat het regime, waaronder Turkije leeft sinds 12 september 1980, alle politieke en syndicale vrijheden en de fundamentele rechten van de mens afschafte, en hierdoor de Europese Conventie van de Rechten van de Mens, die Turkije ondertekende, volledig schendt.

Anderzijds publiceerde het Comité van Europa van de Unie voor Democratie in Turkije bij deze gelegenheid het volgende communiqué :

"Onze klassebroeders in Turkije, in de ijzeren greep van de fascistische militaire dictatuur zullen gedwongen worden 1 mei alleen maar te vieren in fabriek, mijn of werkplaats...De 1 mei - viering werd reeds verboden bij het begin van de republiek, en werd toen "lentefeest" genoemd, nu is het zelfs geen lentefeest meer, zo besliste de fascistische militaire junta, en bijgevolg is het ook geen vrije dag meer. Alsof het niet volstond het stakingsrecht en het recht van

collectieve overeenkomsten af te schaffen, om de meerwaarde, dus hun eigen voordelen, nog meer te verhogen, steelt de junta nu de rustdagen van de arbeiders en is zelfs van plan om van de zaterdagdagen werkdagen te maken...

"Maar naast de duizenden die gedwongen zijn het werk te hervatten onder de dreiging van bajonetten zijn ook de arbeiders die niet kunnen werken op deze 1ste mei: de voorzitter en de leiders van DISK, de Confederatie van Progressistische Vakbonden, die reeds de eerste dag van de coup gesloten werd, zitten opgesloten in de gevangenis en worden gefolterd omdat ze de vorige jaren 1 mei vierden... De honderdduizenden arbeiders die op eenvoudig bevel van de krijgswetcommandanten ontslagen werden zonder enige vergoeding zullen 1 mei doormaken in hongersnood en zonder enige sociale coördinatie... En tenslotte zijn 20% van de arbeiders in Turkije werkloos, slachtoffers van de economische politiek die opgelegd wordt door het IMF en de Wereldbank... Meer dan 8 miljoen arbeiders hebben te kampen met een tekort aan werkgelegenheid...

"Maar ondanks alle onderdrukking zal de arbeidersklasse overal waar het maar mogelijk is 1 mei vieren, desnoods in zijn hart. De ratten van de junta dringen overal binnen. Maar zij kunnen de mensen de gedachten van hun hersens of het enthousiasme van hun hart niet ontrukken! 1 mei wordt in Turkije gevierd in duizenden harten...

"Het ogenblik is gekomen om onze solidariteit te betuigen met deze miljoenen, met alle arbeiders die in Turkije, in Chili, in Pakistan, in El Salvador dapper strijden tegen de tirannie van het fascisme en het chauvinisme!"

Nota's over de schending van de Mensenrechten in Turkije

I. OP POLITIEK GEBIED

Vanaf de eerste dag werd het parlement ontbonden, de grondwet afgeschaft, de activiteiten van de politieke partijen verboden, evenals de vakbonden en alle massa-organisaties.

Alle parlementairen, politici, journalisten, schrijvers, vakbondsleiders, of leiders van democratische organisaties werden gearresteerd. De meeste van hen werden de volgende dagen vrijgelaten. Nochtand zit een aantal van hen nog steeds gevangen, vooral de leiders van DISK.

De voornaamste politieke leiders van het land, Ecevit en Demirel zullen geen recht meer hebben om aan politiek te doen. De junta verbood Ecevit zelfs naar het buitenland te reizen.

Socialistische partijen zoals de Arbeiderspartij van Turkije (TIP), de Socialistische Arbeiderspartij van Turkije (TSIP), de Kommunistische Partij (TKP) en de Arbeiders-Boeren Partij van Turkije (TIKP) zijn ook verboden en de leiders ervan worden vervolgd.

De pro-islamitische Partij van N. Erbakan is één van de voornaamste doelwitten. Alle leiders, waaronder Erbakan werden gearresteerd en zitten nog steeds in de gevangenis.

Progressieve massa-organisaties zoals TOB-DER (lerarenvereniging), TÜM-DER (vereniging van functionarissen), TÜTED (vereniging van technici), TÜNAS (vereniging van universiteitsassistenten), TÜS-DER (vereniging van arbeiders in de sector van de volksgezondheid), POL-DER (politievereniging) worden eveneens vervolgd, de leiders zitten in de gevangenis, de leden zijn verontrust. Alle jeugdverenigingen en studentenkringen zijn tevens gesloten.

Zelfs beroepsorganisaties zoals de Orde van Advokaten, het medisch korps en de apothekersorde zijn het doelwit van de junta-gezinde kranten, alhoewel zij nog niet officieel worden aangevallen.

II. OP JURIDISCH GEBIED

Het kolossaal gebouw van de Grote Nationale Vergadering van Turkije, dat gewoonlijk onderdak geeft aan meer dan 600 volksvertegenwoordigers en senatoren, die uit alle delen van het land komen, wordt nu bezet door 5 generaals, die de wetgevende, uitvoerende en juridische macht hebben...

De marionettenregering van de gepensioneerde admiraal Bulent Ulusu neemt het op zich wetsvoorstellen voor te leggen aan het 5tallig parlement van generaal Evren, dat na debat hierover(!) de wet uitvaardigt, en ze indien nodig wij-

zigt. In feite werd door een eerste dekreet overeengekomen dat ieder dekreet van de junta constitutionele macht heeft en niet kan betwist worden voor het Grondwetgevend Hof (Hoogste juridisch orgaan).

Wetten die droevig en vreemd genoeg herinneren aan deze van Hitler, Mussolini, Franco en Pinochet worden één voor één van kracht. Een voorbeeld hiervan is de Wet van Buitengewone Gevallen, die onbepaalde macht geeft aan de prefecten. Als men tevens weet dat deze bijna allen vervangen werden door gepensioneerde militairen kan men gemakkelijk begrijpen dat, zelfs in het geval er een einde komt aan de krijgswet, het slecht de uiterlijke vorm zal zijn die verandert.

De staat is gemilitariseerd aan een dolle snelheid, alle sleutelposities in de administratie worden ingenomen door gepensioneerde militairen.

De strafwet werd gewijzigd, de fameuze artikels 141 en 142 aangaande het "delict van communistische propaganda", ontleend aan het strafwetboek van Mussolini, werden verruimd en de voorziene straffen verzwaaard.

Uitzonderlijke tribunalen worden voorbereid om de overbelaste militaire tribunalen te helpen...

Alle democratische rechten zullen tot niets herleid worden met de nieuwe reglementen en beperkingen op het gebruik van deze rechten, door de wetten op de vakbonden, de verenigingen en de manifestaties.

III. DE CENSUUR

De pers wordt gecensureerd, radio en TV zijn nog slechts een propaganda-instrument van de junta. Vanaf de eerste dag werden de progressistische dagbladen verboden. De enige overgebleven linkse krant, Cumhuriyet (de andere werden reeds verboden door de militaire overheid vóór de staatsgreep), die nochtans nooit openlijk de junta aanviel, werd verscheidene malen verboden en werd later opnieuw toegelaten.

Aangezien het merendeel van de linkse tijdschriften voorheen reeds verboden waren moest men slechts de overlevenden verbieden, wat ook onmiddellijk gedaan werd... Zelfs het tijdschrift van Ecevit (Arayış) werd gecensureerd.

De intellectuelen, in tegenstelling tot wat in de Europese media's beweerd wordt, zijn constant bedreigd: een voorbeeld hiervan is de vertaler Ozansu die veroordeeld werd tot 6 jaar cel voor het vertalen van een boek, en alle veroordeelde of opgesloten journalisten: İlhami Soysal, Salim Bayar, Erol Türeğün, Ergin Ünal, Süheyla Taşçier, Bülent Erandaç, Seçkin Türesay, Emil Galep Sandalcı, Yasar Miraç, Necmi Onur, Lüftü Oflaz, Salih Aydoğan, Tamer Kayaş, Ahmet Taştan, Yusuf Hasan Çebi, Muzaffer Erdost...

Het ballet van Nazım Hikmet werd verboden, toneelstukken en films worden gecensureerd...

De voorzitter van de Akademie van Economische Wetenschappen van Adana werd samen met 9 leraren (2 faculteitsdekanen en 4 professoren) gearresteerd omdat ze de studenten van extreem-links niet verjoegen.

Met de nieuwe reglementen en wetten worden de universiteiten van Turkije onder het academisch en administratief bestuur van de politieke machthebbers geplaatst.

Radio en TV worden bestuurd door gepensioneerde militairen.

IV. DE STAATSTERREUR

Momenteel zitten 100.000 personen achter de tralies.

De onsamenhangende cijfers van het werkelijk aantal arrestaties die de verschillende autoriteiten verstrekken laten vermoeden dat het cijfer nog hoger ligt.

Daar de opsluitingsduur tot 90 dagen loopt is het onmogelijk zich een idee te vormen over de "misdaden" waaraan de gevangenen schuldig zijn. Volgens een communiqué van de krijgswetcommandant aangaande de 29.995 arrestaties sinds de coup tot 28 december '80 zijn hiertussen 3.152 militanten van extreem-links en 827 van extreem-rechts. Men vraagt zich af wat de 26.016 anderen zijn?

Het dekreet van uitgaansverbod duurt na 6 maand nog steeds verder, alhoewel nog enkel 's nachts.

Naast de massale arrestaties worden iedere dag "nieuwe terroristencellen" ontdekt. Onder het mom van strijd tegen de anarchie worden honderden jonge militanten en dikwijls zelfs eenvoudige voorbijgangers afgeslacht in de straten door de ordestrejdkrachten die toelating hebben zonder waarschuwing te schieten op "verdachten". Schiet eerst, vraag dan... Volgens officiële cijfers werden tussen 12 september en 24 maart '81, 377 personen vermoord... Het aantal verdwenen personen bereikt alarmerende proporties.

Onder het mom van strijd tegen het separatisme worden de Koerdische patriotten en democraten vermoord, gevangen gezet en gefolterd... Hele koerdische dorpen worden zelfs gebombardeerd...

De doodstraf wordt opnieuw toegepast na 8 jaar onderbreking (laatste militaire interventie van 1971-72). Vier jonge militanten (drie links en een rechts) werden tijdens de eerste periode opgehangen. Deze praktijk wordt sindsdien onderbroken n.a.v. de reactie van democraten in de hele wereld. Nochtans zijn reeds 350 activisten ter dood veroordeeld. 7 veroordelingen werden reeds bekrachtigd door het militaire Hof van Cassatie, en wachten nu op de beslissing van de junta.

V. FOLTERING

De foltering wordt op zeer brede schaal toegepast in heel het land. Tientallen doodsoorzaken door foltering zijn bekend bij de Europese opinie. İlhan Erdost, links uitgever, vermoord door de militairen door foltering. Andere voorbeelden: de syndicalist Ahmet Feyzioglu, de linkse activist Ahmet Karlangaç, Rafet Demir, Zeynel Abisin Ceylan, Şadan Gazeteci, Hasan Özmen, Bekir Bağ, İbrahim Ekşi, Mehmet Baydas, Ercan Koca, Ali İnan, Mehmet Cizreli, Ali Altiok, Sirri Copur.

Dit jaar: de linkse activist Osman Taştekin (14/3, Kayseri), de tandarts Abdullah Peksoylu (16/3, Adıyaman), Mehmet Ali Kılıç (12/2, Ankara), Şahin Dokuyucu (18/3, Ankara). Zij stierven allen terwijl men hen folterde.

De junta verklaarde zeer waakzaam te zijn over deze "alleenstaande gevallen" die niet mogen beschouwd worden als een algemeen geval"... ,daarbij, er worden "officiële enquêtes gevoerd tegen deze beulen".

Zoals Mw Boran, voorzitter van TIP preciseerde in haar brief aan de Raad van Europa, worden deze enquêtes slechts gevoerd in een paar bekende gevallen, en alleen in verband met dood tijdens foltering... Zoals men weet is de dood slechts een "ongelukje tijdens de foltering", en duizenden gevallen van niet dodende foltering blijven verzwegen. Daarbij lopen al deze enquêtes uit op ontslag van rechtsvervolging...

VI. DE REPRESSIE TEGEN DE OPPOSITIE IN HET BUITENLAND

Uiterst verveeld met de tegenstrijdige stem van democraten uit Turkije in het buitenland, en door de reactie van Europese kringen trof de junta maatregelen tegen "deze verraders, verstoken van het edele Turkse bloed," aldus Evren.

Eerst en vooral worden degenen die handelen tegen de veiligheid van de staat (=de junta) in het buitenland, aangemaand terug te keren naar Turkije en zich over te geven aan de militaire overheid binnen de maand, zoniet wordt hun nationaliteit ontnomen en hun bezittingen aangeslagen.

Deze maatregel werd allereerst toegepast op Behice Boran, voorzitter van TIP, veroordeeld tot 8 jaar en 9 maand gevangenis wegens het maken van "communistische propaganda" tijdens haar verkiezingstoespraken op de TV, en op Gültekin Gazioglu, voorzitter van TOB-DER (Lerarenvereniging). Daarna volgden democratische artiesten zoals Melike Demirag (vedette van de film "De Kudde" en getrouwde zangeres), Sanar Yurdatapan (haar echtgenoot en componist), en hun 3 maanden oude baby, en op nog 350 andere personen tot op heden.

Deze maatregel werd tevens toegepast op personen die in Turkije gezocht worden en waarvan men veronderstelt dat ze in "het buitenland vertoeven"...

CONCLUSIE

Zoals de Parlementaire Vergadering van de Raad van Europa eind januari '81 constateerde worden "de democratische principes momenteel niet toegepast in Turkije, en de Rechten van de Mens, vermeld in de Europese Conventie worden niet gerespecteerd door de militaire junta."

ICVV BESCHUDIGT DE TURKSE JUNTA VAN SCHENDING VAN DE MENSENRECHTEN

BRUSSEL (ITA) - De militaire leiders van Turkije kunnen dan hun eerste doel, het eindigen van het geweld in de straten, bereikt hebben, zij deden dit echter ten koste van een totaal onaanvaardbare onderdrukking van de mensen- en de vakbondsrechten. Dat is het besluit van de missie die naar Turkije gezonden werd door de Internationale Confederatie van Vrije Vakbonden van 6 tot 10 april. De missie, met aan het hoofd de secretaris-generaal van de ICVV, Otto Kersten, zal een gedetailleerd rapport voorleggen bij de bestuursvergadering van de Internationale Confederatie, in het begin van de maand juli.

"Collectieve overeenkomsten zijn niet langer mogelijk in Turkije," zei Kersten. "De lonen worden vastgesteld door de Hoge Scheidsrechterlijke Raad, waarin de arbeiders onvoldoende vertegenwoordigd zijn. In feite blijven de lonen, door de beslissingen van de Raad, achter op de inflatie van 1981, alhoewel de inflatie afneemt. Maar niet alleen de collectieve overeenkomsten werden afgeschaft. Wettelijke verenigingen, inclusief DISK, werden verboden, en de gerechtelijke overheid stelde zogenaamde "beheerders" aan om hun zaken verder te zetten. Vrijwel alle leiders van DISK zitten in de gevangenis in afwachting van de openbare behandeling van hun zaak, die gebaseerd is op vage, veralgemeende beschuldigingen. Er werden hen geen specifieke daden ten laste gelegd. Familieleden en advocaten mogen de gevangenen één maal op 14 dagen bezoeken, onder omstandigheden die het voor de advocaten onmogelijk maakt hun zaak behoorlijk voor te bereiden. In iedere bezoekenkamer zitten zowat 60 gevangenen, zij worden van de bezoekers gescheiden door 2 hekken in prikkeldraad, waardoor ze moeten roepen om zich verstaanbaar te maken."

Hoewel foltering niet toegepast wordt als politiek middel kreeg de missie overtuigende rapporten over ernstige mishandelingen die geen fysieke tekens achterlaten. Een voorbeeld hiervan is de manier waarop men de voorzitter van DISK, Abdullah Bastürk, behandelde; deze werd geblinddoekt en op een stoel gebonden gedurende een vijf dagen lange ondervraging. Gevangenen kunnen nu zonder enige aanklacht tot 90 dagen vastgehouden worden. Kersten voegt eraan toe dat nieuwe "wettelijke foefjes" aangewend worden om het mogelijk te maken deze periode onbeperkt te verlengen.

Sommige vakbondsambtenaren werden ontslagen door de "beheerders", en alle gevangen ambtenaren worden niet langer betaald. Zodoende zijn hun families behoeftig, maar iedere poging tot solidaire hulp in het land wordt door de overheid tegengehouden, op grond van het feit dat dit steun aan illegale organisaties betekent. De ICVV zal daarom een middel zoeken om deze families te steunen.

Kersten zei het volgende: "Uit het oogpunt van de ICVV is er geen geldige reden om de vakbonden, inclusief DISK en zijn aangesloten organisaties te verbieden. Deze maatregel is, samen met het opsluiten van syndicalisten, een ernstige schending van de vakbondsrechten." De missie adviseert dat ICVV, samen met IAO, een officiële klacht zou indienen tegen de Turkse overheid.

Onder de personen die de missie in Turkije ontmoette waren Eerste Minister Bülent Ulusu, de secretaris-generaal van de Nationale Veiligheidsraad H. Saltik en Minister van Arbeid Turhan Esener. De missie benadrukte bij allen het belang van een vlug herstel van de democratie en het respect voor de syndicale vrijheden.

Op vakbondsgebied ontmoette de missie ambtenaren van TÜRK-IS, die aangesloten is bij de ICVV, evenals 4 aangesloten organisaties van TÜRK-IS, en één organisatie aangesloten bij DISK. Er werden ook gesprekken gevoerd met de wettige vertegenwoordigers van DISK die de nadruk legden op het feit dat ICVV zal bijdragen tot het herstel van de democratie als hij de tegenwoordige banden met Turkije onderhoud. Er werden ook andere vergaderingen

gehouden met de families van opgesloten syndicalisten en een vrijgelaten vakbondsleider van DISK.

In discussie met de bestuurscommissie van TÜRK-İS legde de missie nogmaals de nadruk op de bezorgdheid van de bestuursraad van de ICVV omtrent het "aan het bewind zijn, in een regering gevormd door militairen, van een ambtenaar van TÜRK-İS." De missie oordeelt dat dringend gehandeld moet worden in dit verband, om iedere verdenking als zou TÜRK-İS vatbaar zijn voor de voorschriften van een ondemocratische regering, te verdrijven. Tezelfdertijd wordt erkend dat TÜRK-İS en zijn bonden ook werken onder drastische beperkingen, opgelegd door de tegenwoordige heersers.

Alhoewel op het hoogste niveau druk uitgeoefend werd om toelating te krijgen gevangene syndicalisten te bezoeken, botste de missie op een wettische houding op dit gebied. De regering zou zich niet in staat voelen om tussenbeide te komen met juridische reglementen."

AMNESTY INTERNATIONAL: DODEN DOOR FOLTERING IN TURKIJE

BRUSSEL (ITA) - De franstalige afdeling van Amnesty International in België publiceerde een communiqué over sterfgevallen door foltering in Turkije. Volgens dit communiqué in Amnesty in het bezit van 20 namen van personen die stierven in gevangenschap, dit sinds de militaire coup van 12 september 1980.

Op 23 maart berichtte het dagblad Cumhuriyet het nieuws over de dood van Sahin Dokuyucu, die op 15 maart aangehouden werd. Hij zou vanaf de 5de of de 6de verdieping van een gebouw gevallen zijn waarin zich het politiehoofdkwartier van Ankara bevindt. Op 25 maart vermeldde diezelfde krant een nieuwe dode tijdens gevangenschap in Ankara op 12 februari. Het ging hier om Mehmet Ali Kilic, die in een hospitaal overleed.

Amnesty International heeft ook de namen van 22 personen die gefolterd werden in Denizli, waaronder een 62-jarige vrouw, Havva Bagislamis, die men folterde met elektrische schokken. Ook een 19-jarige student zou gefolterd geweest zijn na zijn arrestatie op 12 of 13 maart in Izmir.

+++++

EREWOORD VAN EEN SOLD AAT

ANKARA 17 MAART (AFP) - Mustafa Kemal Camkiran, lid van het centraal comité van de Arbeiders- en Boerenpartij (TIKP) werd dinsdag op de luchthaven van Ankara aangehouden, even nadat het vliegtuig hem terugbracht uit West-Duitsland.

Camkiran, die naar West-Duitsland vluchtte sinds de militaire coup van september 1980 is de eerste van 275 turkse vluchtelingen die men terugriep, die naar Turkije weerkeert en zich overgeeft aan de autoriteiten.

Camkiran legde uit dat hij door zijn beslissing de positieve inspanning wil benadrukken die in zijn land gedaan wordt om opnieuw tot een parlementaire democratie te komen. De eerste minister, M. Ulu, verklaarde zaterdag dat al degenen "die hun land niet verraden hebben" zeker kunnen zijn "van hun rechten" en "geen confrontatie moeten vrezen met de turkse eerlijke en onafhankelijke rechters."

0 0 0

ANKARA 19 MAART (AFP) - Mustafa Kemal Camkiran, lid van het centraal comité van de Arbeiders- en Boerenpartij van Turkije (TIKP) werd bij zijn aankomst in de gevangenis van Ankara "in elkaar geslagen", dit bevestigde zijn advocaten Ugur Uzer en Musret Senem. Zij verklaarden dinsdag verscheidene kneuzingen geconstateerd te hebben op zijn handen en zijn lichaam.

DE VOLKSONDERDRUKKING IN TURKIJE

BRUSSEL (ITA) - Ook dit jaar wordt de Newroz (het nationaal feest van de Koerden) gevierd onder slechte omstandigheden. Men dwingt de Koerden te strijden op drie fronten, enerzijds tegen de fascistische militaire dictatuur in Turkije, anderzijds tegen het chauvinisme van Baath in Irak, en uiteindelijk ook tegen de nationale repressie in Iran, die iedere dag toeneemt.

Deze onderdrukkingen zijn in feite het natuurlijk resultaat van de "verdeel en heers"-politiek die het imperialisme sinds jaren cynisch toepast in het Midden-Oosten. De monopolies die het zelfbeschikkingsrecht van de volkeren verloochenen en die de kaart van het Midden-Oosten indelen naargelang hun eigenbelang, deden Koerdistan sinds het begin van de eeuw op politiek gebied uiteenvallen in verschillende delen. Zij veroordeelden ieder stukje van Koerdistan om te leven onder een staatsvorm die niet overeenstemt met de vrije wil van het volk, en om te bezwijken onder de assimilerende, onderdrukkende en chauvinistische praktijken van de leidende klasse, die de macht in deze staten in handen heeft.

De situatie van de Koerden in Turkije is nog slechter.

Tijdens de onafhankelijkheidsoorlog tegen het imperialisme beleefden de Koerden, die zij aan zij vochten met de arbeiders en boeren van Turkije, één van de grootste gevallen van verraad in de hedendaagse geschiedenis, in Lausanne, terwijl zelfs minder talrijke minderheden minstens autonomie verkregen op cultureel, godsdienstig en sociaal gebied, werd de Koerden het recht ontnomen om te zeggen "Ik ben Koerd", het recht om te lezen en te schrijven in zijn taal, en zich te organiseren volgens de nationale bijzonderheden.

Voor de revolutie rangschikte Lenin Rusland als een "volkerengevangenis". Ongelukkiglijk is deze benaming ook voor het hedendaags Turkije geldig. De republiek Turkije veranderde vanaf zijn stichting in een "volkerengevangenis"

Het feit dat in Lausanne de niet-muzelmaanse minderheden, 't is te zeggen de Armeniërs, Grieken, Joden, bepaalde rechten verwierven die zelfs niet toegestaan werden aan de Koerden, verandert niets aan deze waarheid. Inderdaad, zoals de gelijkgestelde Koerdische grootgrondbezitters hebben de niet-muzelmaanse grootkapitalisten die sleutelposities innemen in de grote bourgeoisie van Turkije, steeds bepaalde voorrechten genoten... Nochtans waren deze arbeiders, ambachtsslui en kleine handelaars van de niet-muzelmaanse volkeren gedwongen Turkije, waar ze geboren werden en opgroeiden, te verlaten, vooral na de escalatie van de nationale repressie ten gevolge van de gebeurtenissen van 6 en 7 september 1955. Als gevolg van deze nationale repressie daalde de bevolking van deze niet-muzelmaanse minderheden tot onder de 100.000.

Zelfs ten opzichte van de muzelmaanse bevolking paste men dergelijke onderdrukking toe. De alevitische muzelmannen, die een belangrijk deel uitmaken van de bevolking ondergaan nog steeds de repressie en de bloedbaden die verre vertakkingen hebben in de geschiedenis.

Maar voor de Koerden, voor de Koerdische natie ligt de situatie heel anders.

Op het grondgebied van Koerdistan, van Turkije, gebonden door taal, cultuur en economische samenwerking, leeft een volk, het Koerdisch volk, en een koerdische nationaliteit, meer dan 10 miljoen inwoners sterk.

Na de definitieve overwinning op het imperialisme heeft de alliantie tussen de jonge turkse bourgeoisie en de grootgrondbezitters, die zich meeter maakten van de macht door het elimineren van de arbeidersklasse, de boeren en de Koerden, samen met de klasseonderdrukking ook de volksonderdrukking doorgevoerd. Terwijl de politieke en syndicale organisaties van de arbeidersklasse verboden waren veranderde men de afwijzing- en onderdrukkingscampagne tegen de Koerden in georganiseerde bloedbaden onder de naam "oproccroonderdrukking".

Het chauvinisme van de opkomende turkse bourgeoisie ging zo ver dat ze het turks ras kwalificeerden als een "superieur ras, oorsprong van alle andere rassen" en ze de Koerden "turken uit de bergen" noemden.

Met de relatieve vrijheden van de jaren zestig, die parallel lopen met de organisering van de arbeidersklasse op politiek en syndicaal gebied, kon de bijzondere situatie van turks Koerdistan, en de problemen rond de democratische en nationale rechten van de Koerden aan de orde van de dag gesteld worden tijdens politieke debatten. De bewuste lagen van de Koerdische nationaliteit konden zich na een afwezigheid van meer dan een halve eeuw organiseren, alhoewel slechts op cultureel gebied, en het risico lopend zware gevangenisstraf te krijgen.

En uiteindelijk werd voor de eerste maal in de geschiedenis van de turkse republiek in de resoluties van het 4de congres van de Arbeiderspartij van Turkije verklaard dat "de reden waarom het gebied dat bewoond wordt door de Koerden meer ten achter was dan de andere gebieden van Turkije, naast de ongelijke ontwikkeling van het kapitalisme, het resultaat was van de socio-ekonomische politiek van de leidende klassen, rekening gehouden met het feit dat deze gebieden bewoond werden door de Koerden."

In de semi-militaire repressieperiode van 12 maart 1971 was het voornaamste doelwit van het imperialisme en zijn collaborateurs nogmaals de arbeidersbeweging en de koerdische nationale democratische beweging. De Arbeiderspartij van Turkije werd gesloten omdat zij de rechten van de Koerden verdedigd had, de leiders ervan werden veroordeeld tot 15 jaar gevangenis omdat ze de dictatuur van de arbeidersklasse wilden vestigen. Een andere ontbonden organisatie waarvan de leiders veroordeeld werden tot zware gevangenisstraffen was DDKO, de Progressistische Cultuurvereniging van het Oosten.

Na de fascistische militaire coup van 12 september werd hetzelfde scenario opgevoerd. Met de militaire manoeuvres van "kanatli jandarma" ("gendarme volant") werd de algemene repititie voor de volkonderdrukking reeds gehouden. Met het uitroepen van de krijgswet strekte de onderdrukking zich over het hele land in alle hevigheid uit. Koerdische dorpen werden gebombardeerd, de massale arrestaties gaan verder, de fiere kinderen van het koerdisch volk worden ofwel vermoord ofwel opgesloten.

Met op militair gebied de besluiten van het verdedigingssamenwerking-akkoord (SIA) met de VS, en op ekonomisch gebied met de besluiten van 24 januari 1980, opgelegd door het IMF, maakt de imperialistische escalatie een nieuwe sprong. De militaire staatsgreep is een beslissende stap naar de institutionalisering van een fascistische staat in Turkije.

De staat wordt nu officieel geleid door de fascistische ideologie. De chef van de junta, Evran, beoefent het meest vulgaire chauvinisme en racisme door zijn bedreigingen aan de democraten uit Turkije in het buitenland die strijden voor de democratie: "verraders, verstoken van het edele turkse bloed". Uit de laatste berichten vernemen wij dat aan de grenzen met Iran, Irak en Syrië een veiligheidskordon van 10 km breed geïnstalleerd wordt, zogenaamd om de smokkel te verhinderen.

De Generale Staf van het leger gaf de commandant van de krijgswet van Hatay opdracht plannen te maken om de Arabieren van Hatay onder te brengen in de streek van de Zwarte Zee, onder het voorwendsel van een eventuele opstand van deze. Juist 10 dagen daarna werd de operatie AKKO gevoerd.

De generaals van de junta bespreken in hun intieme conversaties de mogelijkheid van inlijving van de gebieden Kerkük en Musul bij Turkije in het geval van onlusten in het Midden-Oosten. De hoofdredacteuren van rechts eisen openlijk het recht op deze streken op.

Turkije beleeft beleeft de meest verwoede periode van klasse- en volksonderdrukking.